

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**Pericopa Apostolică la Duminica a XIX-a
după Rusalii**

**Iubirea de vrăjmași ne face milostivi ca
Dumnezeu**

Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus, Cel ce este binecuvântat în veci, știe că nu mint! În Damasc, dregătorul regelui Areta păzea cetatea Damascului, ca să mă prindă, Și printr-o fereastră am fost lăsat în jos, peste zid, într-un coș, și am scăpat din mâinile lui.

Dacă trebuie să mă laud, nu-mi este de folos, dar voi veni totuși la vedenii și la descoperiri de la Domnul. Cunosc un om în Hristos, care acum paisprezece ani - fie în trup, nu știu; fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe - a fost răpit unul ca acesta până la al treilea cer. Și-l știu pe un astfel de om - fie în trup, fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe, Că a fost răpit în rai și a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască. Pentru unul ca acesta mă voi lăuda; iar pentru mine însumi nu mă voi lăuda decât numai în slăbiciunile mele. Căci chiar dacă aș vrea să mă laud, nu voi fi fără minte, căci voi spune adevărul; dar mă feresc de aceasta, ca să nu mă socotească nimeni mai presus decât ceea ce vede sau aude de la mine. Și pentru ca să nu mă trufesc cu măreția descoperirilor, datu-mi-s-a mie un ghimpe în trup, un înger al satanei, să mă bată peste obraz, ca să nu mă trufesc. Pentru aceasta de trei ori am rugat pe Domnul ca să-l îndepărteze de la mine; Și mi-a zis: Îți este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune. Deci, foarte bucuros, mă voi lăuda mai ales întru slăbiciunile mele, ca să locuiască în mine puterea lui Hristos. **II Corinteni XI, 31-33 XII, 1-9**

Sfânta Evanghelie din Duminica a XIX-a după Rusalii este plină de învățături duhovnicești și ne arată care este deosebirea între păgâni și creștini, sau mai bine zis între omul păcătos și omul sfânt.

Mântuitorul Iisus Hristos știa că în Vechiul Testament s-a spus: "Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău" (cf. Matei 5, 43). El însă face o schimbare radicală, și anume: în locul urii față de vrăjmași, aduce o lege nouă: legea iubirii de vrăjmași. Prin aceasta, Hristos Domnul a întrecut pe toți legiuitorii din istoria omenirii, pentru că nici un legiuitor nu a poruncit vreodată ca omul să iubească pe vrăjmașii săi. Firea umană păcătoasă amestecă virtutea cu păcatul. Mântuitorul îndeamnă zicând: "Precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea" (Luca 6, 31). Nu zice faceți ceea ce vă fac oamenii, ci zice precum voiți să vă faceți oamenii. Adică, oamenii vor ca semenii lor să le facă bine, să se poarte frumos cu ei, să-i respecte, să-i ajute, să-i împrumute, să-i ierte, să le acorde cinste ca unor ființe raționale, iubitoare și binecuvântate de Dumnezeu. Mântuitorul ne spune, de fapt, că trebuie să săvârșim numai binele, să nu facem oamenilor răul pe care ei ni-l fac, ci doar ceea ce dorim noi să ne facă ei, adică binele. Apoi precizează că, dacă iubim doar pe cei ce ne iubesc, ne asemănăm păgânilor sau păcătoșilor și nu ne deosebim cu nimic de aceștia. Dacă împrumutăm pe cei care ne-au împrumutat, dacă facem bine numai celor care ne fac bine, atunci nu progresăm spiritual, pentru că nu depășim egoismul firii umane căzute în păcat, adică starea obișnuită a naturii umane păcătoase. Ni se pare foarte firesc sau natural să facem bine celor care ne fac bine, dar nu ni se pare firesc, natural sau normal să facem binele celor care ne fac răul, adică nu ni se pare firesc să iubim pe cei care ne urăsc și să dorim binele celor care sunt vrăjmașii noștri. De ce? Pentru că "firescul" acesta al nostru nu mai este firea sau natura creată ori voită de Dumnezeu, ci e natura căzută în păcat, firea păcătoasă, care amestecă binele cu răul. De aceea, Domnul Hristos vrea să ne arate că numai omul bun în mod constant se manifestă ca fiind creat după chipul lui Dumnezeu Cel bun în Sine și că numai bunătatea este profund umană, nu răutatea, chiar dacă foarte mulți

Evanghelia la Duminica a XIX-a după Rusalii

Și precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea; Și dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteți avea? Căci și păcătoșii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei. Și dacă faceți bine celor ce vă fac vouă bine, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii același lucru fac. Și dacă dați împrumut celor de la care nădăjduiți să luați înapoi, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor, ca să primească înapoi întocmai. Ci iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulțumitori și răi. Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv. . **Luca VI, 31-36**

oameni sunt răi. Răutatea, chiar dacă a devenit o a doua natură și este răspândită în lume, ea nu este conformă cu chipul lui Dumnezeu în om. Numai bunătatea sau iubirea milostivă și sfântă este conformă cu chipul lui Dumnezeu Cel bun. De aceea, spre sfârșitul Evangheliei de astăzi, Mântuitorul ne îndeamnă zicând: "Iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut fără să nădăjduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt" (Luca 5, 35), adică nu veți mai fi robi sau slujitori ai păcatului, ci fii ai harului sau fii ai lui Dumnezeu după har. Evanghelia ne arată, așadar, că un creștin, care este înfiat prin harul Sfântului Botez, devine fiu al lui Dumnezeu după har în Dumnezeu Fiul, în Iisus Hristos, după cum ne spune Sfântul Evanghelist Ioan zicând: "Celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut" (Ioan 1, 12-13), adică prin harul Duhului Sfânt. Deci, prin Botez ni se dăruiește nu numai iertarea de păcate, ci și calitatea de fii ai lui Dumnezeu după har, iar aceasta înseamnă că, prin har, credință și fapte bune, putem ajunge la asemănarea cu Dumnezeu Care este bun, milostiv și sfânt. Evanghelia de astăzi se încheie cu aceste cuvinte ale Mântuitorului: "Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv" (Luca 6, 36). Aceasta înseamnă că numai bunătatea arătată ca milostenie sau bunătatea smerită și darnică este starea sănătoasă sau sfântă a vieții creștine. Mai precis, Mântuitorul ne învață că firea umană sănătoasă spiritual este firea curățită de păcate și sfințită prin har, firea înălțată la asemănarea cu Dumnezeu după al Cărui chip a fost făcut omul la început (cf. Facere 1, 26). Deși această iubire față de vrăjmași este poruncită de Mântuitorul Iisus Hristos, totuși mulți oameni se întrebă cum putem noi să-i iubim pe vrăjmașii noștri, dacă foarte adesea uităm chiar și pe cei care ne-au făcut mult bine? Uităm adesea pe părinții noștri care ne-au crescut, pe dascălii, pe învățătorii, pe profesorii care ne-au format, pe conducătorii care ne-au promovat într-un rang mai mare, uităm repede pe cei ce ne-au ajutat în vreme de sărăcie, de boală, de necaz. În schimb, ținem minte multă vreme răul pe care ni l-a făcut cineva, cuvântul care ne-a jignit sau ne-a rănit, fapta pătimasă și vrăjmașă a celui care ne-a umilit sau ne-a păgubit. Aceste forme de răutate sunt păstrate adânc și îndelung în memoria noastră cognitivă și afectivă, astfel încât răutatea altora memorată în noi devine cu timpul răutate a noastră sau boală a sufletului nostru, care nu iartă și nu uită răutatea vrăjmașilor, nu se descarcă de ea sau nu se eliberează de ea, ci o poartă în sine ca pe o otravă sau ca pe o "legătură nedezlegată".

Iubirea de vrăjmași începe cu rugăciunea pentru schimbarea sau îndreptarea lor. Este foarte greu, deși nu imposibil, ca firea păcătoasă a omului, înclinată spre răzbunare, să se schimbe atât de mult, încât omul să-l iubească pe cel care îl urăște și să dorească binele celui care îi face rău. Cu alte cuvinte, la prima vedere, Evanghelia ne îndeamnă la o stare sufletească și la o

acțiune greu de îndeplinit. Totuși, Sfinții Părinți ai Bisericii spun că Mântuitorul Iisus Hristos nu cere omului ceea ce el nu poate împlini. Prin urmare, dacă omul păcătos constată că nu poate să iubească pe vrăjmași, el trebuie să ceară ajutorul lui Hristos, ca iubirea lui Hristos să vindece sufletul său rănit de răutatea vrăjmașilor și să-i dăruiască harul iubirii Sale milostive. Astfel, cu ajutorul harului lui Hristos, el poate scoate din inima sa "spini urii" și ai dorinței de răzbunare, cum se spune într-o rugăciune ortodoxă pentru iertarea vrăjmașilor. În acest sens, iubirea de vrăjmași sinceră, adică nu una fățarnică, începe cu rugăciunea pentru iertarea vrăjmașilor. În cărțile noastre de cult există rugăciuni pentru înmulțirea dragostei și pentru alungarea urii și a dorinței de răzbunare. La sfârșitul Liturghierului se află un capitol numit Adunare de cereri, unde găsim o rugăciune pentru vrăjmașii cei ce ne urăsc și ne asupresc pe noi. În această rugăciune nu se cere pedepsirea vrăjmașilor sau distrugerea lor, ci schimbarea lor în bine. Se cere ca Dumnezeu să le schimbe necredincioșilor sau răufăcătorilor felul lor de a gândi și de a făptui: "Necredincioșii să se întoarcă la dreapta credință, iar credincioșii să se întărească în dreapta credință, și toată vrajba și ura, în iubire de frați, în pace și dragoste desăvârșită să se prefacă". Deci, iubirea de vrăjmași începe cu rugăciunea pentru schimbarea lor în bine sau îndreptarea lor. Foarte adesea, omul robit de mânie și ură este influențat de puterile diavolești, de duhurile răutății care se află în văzduh, cum scrie Sfântul Apostol Pavel: "Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întunericii acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh" (Efeseni, 6, 12).

"Răzbunarea" sănătoasă a creștinului se arată când acesta răspunde la răutate cu bunătate. Când creștinii erau persecutați, spune Sfântul Iustin Martirul și Filosoful în secolul al II-lea, ei se rugau pentru împăratul prigonitor și motivau rugăciunea lor astfel: ne rugăm pentru împărat, deși el ne urăște și ne persecută, pentru ca Dumnezeu să-l elibereze de duhurile diavolești care-l stăpânesc atunci când ne urăște pe noi creștinii fiindcă Îl iubim pe Hristos. Împăratul are, deci, nevoie de rugăciunile noastre pentru ca Dumnezeu să-l schimbe din om rău în om bun, să-i lumineze mintea și să-i încălzească inima cu harul Său.

Vedem, deci, o aplicare concretă și corectă a Evangheliei iubirii de vrăjmași în viața creștinilor, adică să ne rugăm pentru mântuirea celor care ne fac sau ne voiesc răul, pentru schimbarea lor în bine, pentru a birui răutatea prin bunătate. Astfel, vrăjmașii sunt puși în starea de-a recunoaște ei înșiși superioritatea spirituală a celor ce suferă răutatea unor oameni fără să devină și ei răutăcioși sau răufăcători prin răzbunare. În literatura noastră românească, acest adevăr, ecou al Sfintei Evanghelii în viața poporului, a fost exprimat în versurile următoare: "Răzbunarea cea mai cruntă este când

dușmanul tău. E silit a recunoaște că ești bun și dânsu-rău". (Bogdan Petriceicu Hasdeu, Răzvan și Vidra)

Pericopa evanghelică de astăzi ne îndeamnă să nu ne asemănăm cu oamenii căzuți în păcate sau robiți de patimi egoiste, răufăcători și răzbunători, ci să ne asemănăm cu Dumnezeu Cel milostiv Care nu coboară la nivelul naturii umane căzute sau păcătoase, ci dorește să-l ridice pe om la sfințenia și bunătatea Lui.

Totuși, când ne rugăm pentru iertarea și îndreptarea vrăjmașilor, schimbarea sau îndreptarea acestora nu vine totdeauna când dorim noi și cum dorim noi. Uneori, e nevoie de multă răbdare, iar rugăciunea trebuie însoțită cu post. Adesea, efectul rugăciunii pentru vrăjmași se vede în schimbarea atitudinii vrăjmașilor față de noi, nu pentru că au fost pedepsiți de noi, ci pentru că au ajuns să constate ei înșiși că sunt nedrepti sau răi, tocmai pentru că nu li se răspunde la răutate cu răutate. Unii oameni se schimbă în bine pentru că Dumnezeu le dăruiește multe binefaceri, deși ei nu le merită, îi ajută în viața lor, deși ei nu merită să fie ajutați. Exemplul cel mai bun este vameșul Zaheu, care s-a convertit nu fiindcă a fost pedepsit, ci pentru că i s-a oferit o onoare pe care n-o merita, aceea de a fi fost vizitat de Iisus în casa sa. Iar alți oameni se schimbă în bine printr-o lucrare tainică, înțeleaptă și pedagogică a lui Dumnezeu, Care transformă o încercare, o boală, o suferință, un accident din viața omului într-o pedagogie care-l ajută pe om să înțeleagă că are nevoie de ajutorul lui Dumnezeu Cel milostiv. Totuși, când Dumnezeu "ceartă" pe cineva, El nu o face ca răzbunare, ci ca dorință de-a îndrepta pe cel păcătos pe calea mântuirii. Când omul nu se îndreaptă prin "leacuri dulci", Dumnezeu Cel milostiv folosește "leacuri duhovnicești amare" pentru a-l salva pe acesta.

Bunătatea sufletului se probează în necazuri și suferințe. Când ne rugăm pentru îndreptarea vrăjmașilor, ne punem nădejdea mai întâi în ajutorul lui Dumnezeu, Care, uneori, în chip minunat, schimbă comportamentul vrăjmașilor noștri văzând multa noastră răbdare și multa noastră credință. Există însă și oameni care doresc repede răzbunarea, unii chiar scriu pe pomelnice numele vrăjmașilor care-i supără și cer lui Dumnezeu să-i pedepsească pe aceștia. În general, ei doresc ca vrăjmașii lor să se schimbe prin pedepse grele trimise acestora de Dumnezeu. Desigur, e păcat mare să aducem la Sfântul Altar pomelnice prin care cerem tocmai lui Dumnezeu Cel Milostiv să pedepsească pe vrăjmașii noștri, în timp ce în rugăciunile Bisericii nu se cere pedepsirea vrăjmașilor, ci îndreptarea lor. Deși purtăm numele de creștin, totuși, când trecem prin necazuri pricinuite de vrăjmași, constatăm cât de mult trebuie să ne schimbăm noi înșine până ce ajungem să fim milostivi și iertători ca Dumnezeu și să putem iubi pe vrăjmașii noștri. Înțelegem, așadar, că nu putem fi milostivi asemenea lui Dumnezeu, decât dacă cerem ajutorul Lui și dacă ne gândim mai mult la greșelile noastre, decât la greșelile altora, rugându-ne astfel: Doamne, ajută-ne să fim

milostivi precum Tu ești milostiv (cf. Luca 6, 36), spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire. Amin!

† DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române
Sursa: www.ziarullumina.ro

Din ce cauză bisericile ortodoxe se zidesc cu altarul la răsărit și de ce ne închinăm cu fața la răsărit?

Ne închinăm cu fața spre răsărit pentru că Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, se numește „Răsăritul cel de sus”, „Luceafărul dimineții” și „Soarele mântuirii noastre”,

Care răsare de la răsărit și luminează pe tot omul ce vine în lume. Zidim bisericile cu altarul spre răsărit și ne închinăm cu fața spre răsărit, pentru că Raiul de unde a căzut omul „era la răsărit” și pentru că răsăritul este simbolul Luminii și al învierii Domnului, Care a înviat „pe când se lumina de ziuă”. Ne mai închinăm spre răsărit pentru că Fiul lui Dumnezeu va veni să judece lumea dinspre răsărit, cum spune El însuși: Precum fulgerul iese de la răsărit și se arată până la apus, așa va fi și venirea Fiului Omului (Matei 24, 27).

Sursa: <http://www.ortodoxism.com>

Cum a învățat Sfântul Ioan Teologul un copil să picteze icoane luminoase ca soarele

Este o cetățuie mică, aproape de Constantinopol, și în aceea era un oarecare copil sărac, cu numele Gușar. Deci, avea el un obicei, că se tocmea să păzească găștele. Însă la porțile cetății aceleia era chipul Sfântului Ioan Teologul, făcut cu vopsele. Și

el, când trecea cu găștele pe dinaintea porții, scria totdeauna cu degetul pe nisip, căutând la chipul Teologului și zicând: "Doamne, dă-mi mie ca să învăț să zugrăvesc doar chipul acesta, că mult îmi dorește sufletul meu." Și, uneori, nu-i potrivea mâinile, ori capul, sau ochii, ori celelalte semne nu le izbutea. Și, iarăși ștergând, scria. Și aceasta a făcut-o el în trei ani.

Deci, odată, scriind el, a venit la dânsul chiar adevăratul Sfântul Ioan Teologul cu chipul cărunț, cum era și zugrăvit pe porțile cetății, și i-a zis lui: "Ce este acesta, ce faci Gușar, scriind pe nisip?" Iar Gușar a zis: "Mă uit la poarta cetății și văd chipul lui Ioan Teologul, că aceasta învăț de trei ani, scriindu-l pe nisip". Și, iarăși, i-a zis Sfântul Ioan: "Au, doară, voiești să zugrăvești chipul icoanei?" Zis-a lui Gușar: "Așa, stăpâne, foarte mult doresc aceasta".

A luat atunci Ioan condei și cerneală și a scris o scrisoare așa: "Eu, Ioan Teologul, cel ce m-am rezemat de cinstitul piept al Domnului și am băut paharul cel de taină al Lui, am trimis la tine, Hinare, pe acest copilaș, Gușar, să-l înveți pe el să zugrăvească icoane, mai bine decât tine". Și, pecetluind-o cu pecetea, a dat-o lui Gușar, zicându-i: "Mergi la Constantinopol, că este acolo un zugrav împărătesc, anume Hinar, care zugrăvește în palatele împărăției cele aurite și merge totdeauna la Utrenie, în Sfânta Sofia. Și, după ce va sosi el, să-i dai lui scrisoarea aceasta și spune-i: Mi-a dat-o mie Ioan Blagoslovul; și să mergi după el". Și acestea zicând el, s-a făcut nevăzut.

Deci, a alergat Gușar degrabă în cetate și, făcându-se dimineața, a văzut pe acel zugrav împărătesc, mergând de la Sfânta Sofia și i-a dat lui scrisoarea și a mers după dansul. Iar zugravul, citind scrisoarea, s-a minunat cum era scrisă. Deci, Gușar i-a spus lui toate cele ce i s-au întâmplat, pe când păștea găștele. Însă zavistia a cuprins inima zugravului, încât gândea de ar fi putut să nu-l învețe pe el.

Iar întru acea vreme, un om împărătesc făcuse o biserică de piatră și a dat zugravului să-i zugrăvească o icoană din cele patru icoane mari, în numele Sfântului Ioan Teologul. Și, ducându-se după unelte, i-a poruncit lui Gușar să-i facă vopsele. Însă, după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, acela a zăbovit acolo la masă. Iar, pe când ucenicul frecă vopsele albe, a venit la dânsul Ioan Teologul și i-a zis: "Ce faci, Gușar?" Iar Gușar a zis: "Frec vopsele, ca să zugrăvească meșterul meu icoana lui Ioan Teologul". Iar Ioan i-a grăit lui: "Școală și scrie". Iar Gușar, tremurând, a zis: "Eu, Stăpâne, nici condei n-am luat, nici n-am învățat". Iar Ioan i-a zis: "Caută la mine și scrie". Și luând condeiul și apucându-l pe el la mână, scria chipul pe scândură. Și, după ce l-a zugrăvit, a ieșit de la dânsul și s-a luminat palatul de icoană, ca de soare. Iar Gușar a început a plânge, gândind: "Ce-mi va fi mie de la meșter?" Deci, venind zugravul, a început a se minuna de ceea ce s-a săvârșit; că îndată Gușar s-a făcut mai bun decât meșterul.

După aceea, s-a spus împăratului: "Este, la zugravul tău, un ucenic ce a venit să învețe, de trei zile, iar ieri a zugrăvit icoana lui Ioan Teologul, cât și palaturile s-au luminat de dânsa, ca de soare și mintea omenească nu pricepe". Și, luând icoana, au dus-o la împărat. Și pe împărat l-a cuprins frica de strălucirea icoanei. Și s-a făcut defăimare împărătescului zugrav de către oamenii împărătești, unii, adică, ziceau că ucenicul este mai bun decât meșterul. Iar alții ziceau că meșterul este mai bun. Deci, a zis împăratul: "Eu voi judeca drept, care este mai bun". Și a zis zugravilor: "Să zugrăviți doi vulturi în palatele mele și pe fiecare din vulturi să-l puneți pe perete. Iar eu, luând corbul, îl voi slobozi și pe al carui vultur va începe corbul a-l apuca, acela va fi cel mai bun". Și toți au zis: "Drept ai grăit, împărate". Deci, mergând degrabă, au zugrăvit doi vulturi, fiecare pe al său și toți se minunau, căutând la amândoi. Și priveau la

zugrăveala meșterului și ziceau: "Nu este că acesta în lume". Iar, după ce veneau la al ucenicului, ca în uimire cădeau, că-i vedeau zugrăveala lui foarte vrednică de cinste. Iar împăratul, luând corbul, l-a slobozit, iar corbul a început a apuca pasărea după peretele ucenicului.

Și, de atunci, a luat împăratul pe Gușar, la sine, să zugrăvească palatele; și a fost pictura lui mai bună decât a lui Hilar dascălul. Iar icoana aceea, a Sfântului Ioan Teologul, a dus-o în Biserica unde o zugrăvise. Și au sfințit biserica cu hramul Sfântului Ioan Teologul și au prăznuit cu bucurie, întru Hristos Iisus, Domnul nostru, Căruia se cade slavă, cinstea și închinăciunea, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin. (*Proloage, volumul I, luna septembrie, ziua a 26-a, pagina 108 - "Întru această zi, Cuvânt despre Sfântul Ioan Teologul, care învăța pe un copil să facă icoane."*)

Cum să combatem deprimarea?

Divertismentul, în special cel de calitate, crește starea de depresie de care suferim, deoarece deși el nu este păcătos în sine, totuși nu poate mulțumi pe deplin inima.

De multe ori, când ne simțim deprimați, încercăm să depășim această stare prin orice mijloc posibil, mai cu seamă încercând să căutăm orice formă de divertisment. O asemenea acțiune va fi sortită eșecului, de cele mai multe ori. Asta nu înseamnă nicidecum că este greșit a căuta să ne amuzăm prin intermediul oricărui fel de divertisment disponibil, televizat sau nu, doar că nu vom putea depăși în acest fel sentimentele de depresie și supărare care ne încearcă.

Sfântul Teofan explică: Divertismentul, în special cel de calitate, crește starea de depresie de care suferim, deoarece deși el nu este păcătos în sine, totuși nu poate mulțumi pe deplin inima. În mod general vorbind, inconsecvența sentimentelor ne este specifică. Este foarte important ca noi să renunțăm la acest neajuns și să-l depășim, conștienți fiind de faptul că un singur lucru rămâne mereu același: cea mai importantă decizie pe care trebuie să o luăm în toată viața noastră, adică scopul vieții noastre trebuie să fie unirea cu Dumnezeu în Împărăția Sa, adică mântuirea sufletului.

În zilele noastre cel mai mult din timpul nostru liber îl ocupăm cu divertismentul de orice fel, ca de exemplu jocurile pe calculator, navigarea pe internet, filme și emisiuni T.V. Important este să privim aceste distracții doar ca o opțiune de a ne petrece timpul liber, fiind mereu în deplin control asupra lor, adică asupra duratei pe care o dedicăm acestor activități, evitând să ajungem dependenți de ele.

Adevărata satisfacție o obținem doar printr-o relație sinceră și adevărată cu Dumnezeu. Sfântul Teofan zice așa: Dumnezeu caută la inima omului și îl cheamă pe el totdeauna, iar inima răspunde chemării lui Dumnezeu și dorește ca El să vină și să se sălășluiască în ea. Căci fără Dumnezeu ea nu este niciodată împlinită, este plictisită... Uită-te în inima ta și vezi în ce stare este ea. Poate așa vei găsi ușa care duce la pacea lui Dumnezeu.

Deci cum găsim oare această ușă din inima noastră, de care vorbește Sfântul Teofan și care duce la pacea lui Dumnezeu? Pentru cei ce cred în Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, una din aceste căi, care a fost verificată de-a lungul secolelor este rugăciunea. În fiecare zi, fixează-ți un program strict de rugăciune, dimineața și seara. Asigură-te că pe lângă acest program de rugăciune vei practica și rugăciunea inimii, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul. Rugăciunea zilnică este esențială pentru a stabili o legătură sinceră și adevărată cu Dumnezeu; ea îți va aduce, cu siguranță, pacea interioară pe care o cauți, și îți va umple golul din inima ta. Odată ce vom fi în legătură cu Dumnezeu, nu vom experimenta decât bucuria cea adevărată, care izvorăște din dragostea Lui necondiționată pentru noi. Când vom vedea deschisă acea ușă din inima noastră, vom putea primi și noi Harul Său în mod liber și vom putea urma poruncilor Lui, așa cum El ne îndeamnă, devenind și noi ca Hristos, adică ascultători față de voia Tatălui Ceresc. *Sursa: www.doxologia.ro*

- Dar cum se poate ca cineva, când vede darurile celorlalți, să nu-i invidieze, ci să se bucure?

- Dacă-și pune în valoare darurile și nu le îngroapă, atunci se va bucura de darurile celorlalți. Sunt câțiva ani de când văd aici o maică care, deși are o voce frumoasă și multă evlavie, nu merge să cânte. Și fiindcă își îngroapă darul și nu cântă, se ofilește de invidie atunci când o aude cântând pe cealaltă, care nici măcar nu are o voce atât de bună. Nu se gândește că ei i-a dat Dumnezeu o voce mai bună, dar nu o cultivă. De aceea spun că fiecare trebuie să caute să vadă dacă nu cumva darul pe care îl vede la altul și pentru care îl invidiază îl are și el, dar nu-l cultivă. Sau poate că Dumnezeu i-a dat un alt dar. Căci Dumnezeu nu nedreptățește pe nimeni: fiecăruia i-a dat un dar deosebit care să-l ajute în sporirea lui duhovnicească.

Așa cum un om nu seamănă cu celălalt, tot astfel și darul unuia nu seamănă cu darul celui alt. Vedeți și păsările? Fiecare are darul ei, ciripitul ei. Să-și găsească, așadar, fiecare darurile pe care i le-a dat Bunul Dumnezeu și să-L slăvească, nu în mod egoist, fariseic, ci smerit, recunoscând faptul că nu s-a arătat vrednic de darurile lui Dumnezeu, iar pe viitor să le pună în valoare.

(Cuviosul Paisie Aghioritul, Patimi și virtuți, V, Editura Evanghelistos, p. 121-122)

Ce credință aduce mântuirea?

Cel care-și îngroapă darurile invidiază darurile celorlalți

Dar tu ai niște daruri, iar acela are altele. Vă amintiți de Cain și de Abel? Cain nu s-a uitat la darurile lui, ci la darurile lui Abel. Așa a început să crească în el

invidia față de fratele său...

- Cum va putea cineva care invidiază să biruiască invidia?

- De cunoaște darurile cu care l-a înzestrat Dumnezeu și le pune în valoare, nu va mai invidia, iar viața lui va deveni Rai. Mulți nu-și văd darurile pe care le-au primit de la Dumnezeu, ci văd numai darurile celorlalți și îi cuprinde invidia. Se socotesc nedreptățiți, înjosiți, și astfel se chinuiesc și își fac viața amară. „De ce acesta să aibă aceste daruri, iar eu să nu le am?”, spun ei. Dar tu ai niște daruri, iar acela are altele. Vă amintiți de Cain și de Abel? Cain nu s-a uitat la darurile lui, ci la darurile lui Abel. Așa a început să crească în el invidia față de fratele său, după care s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. În cele din urmă, de la invidie a ajuns laucidere. Și poate că el avea daruri mai multe și mai mari decât Abel.

Niciodată nu trebuie să ne asumăm faptul că suntem suficient de credincioși.

Care este credința care duce mântuirea? Este de ajuns să crezi în Iisus Hristos, Fiul lui

Dumnezeu?

Sfântul Ioan Hrisostom scrie: Cel ce crede în Dumnezeu are viață veșnică. Fiți atenți la ce ne spune Mântuitorul: „Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri”. Hula împotriva Duhului Sfânt este suficientă ca să fii aruncat în iad. Dacă crezi în Dumnezeu, în Fiul Său și în Duhul Sfânt dar nu duci o viață cu adevărat creștină, această credință nu te ajută să dobândești mântuirea”.

Hristos Însuși ne spune că simpla credință nu este suficientă: „Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în Împărăția cerurilor” (Matei, 7,21) și continuă spunând: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? Și atunci voi mărturisii lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea” (Matei 7, 22-23).

Credința nu este o simplă convingere ci este un mod de viață. Și poți proba credința ta după roadele pe care le dă în viața ta; după cum spune și Dumnezeu: „După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măracini? Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele. Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7, 16-20).

Sfântul Ioan Evanghelistul ne învață: „Și întru aceasta știm că l-am cunoscut, dacă păzim poruncile Lui. Cel ce zice: L-am cunoscut, dar poruncile Lui nu le păzește, mincinos este și întru el adevărul nu se află”

Credința înseamnă să ascuți de poruncile lui Dumnezeu, iar cel care nu ascultă de poruncile Lui nu se poate numi credincios al Adevărului și nici nu poate pretinde că îl cunoaște pe Dumnezeu.

Papa Shenouda al III-lea al Bisericii Ortodoxe Copte scrie în frumoasa sa carte „O viață de credință”: „Rațiunea te ghidează pe drumul acesta al cunoașterii lui Dumnezeu, dar credința e mai presus de rațiune, cu ea „mergi” până la sfârșitul vieții tale. Credința nu contrazice rațiunea, dar ridică rațiunea la un nivel la care ea singură nu se poate ridica. Rațiunea te ajută să-L cunoști pe Dumnezeu dar Credința e mai mult decât atât... „Iar nouă ni le-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său, fiindcă Duhul toate le cercetează, chiar și adâncurile lui Dumnezeu”.

Niciodată nu trebuie să ne asumăm faptul că suntem suficient de credincioși. A fi cu adevărat credincios înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu și să-ți iubești aproapele. Să punem o barieră asupra păcatelor și temerilor noastre. Acesta e doar un punct de pornire spre mântuire. Dar numai Dumnezeu ne poate oferi mântuirea.

Sursa: www.doxologia.ro

Scrisoarea copilului către părinții săi

Mănuțele mele sunt încă mici, de aceea nu te aștepta la perfecțiune când fac patul, când pictez sau când arunc mingea. Treaba pe care am făcut-o eu, te rog să nu o faci încă o dată. Voi simți că nu am făcut față așteptărilor tale. Încearcă să iei partea bună

din tot ceea ce fac; bucură-te că m-am chinuit să mă leg singur la pantofiori, chiar dacă n-a ieșit decât un nod.

Piciorușele mele sunt încă mici, te rog frumos nu face pași mari, ca să pot ține și eu pasul cu tine. Nu uita că

sunt la început de drum. Ai răbdare cu mine. Voi învăța totul, dar treptat-treptat. Nu mă grăbi, nu mă condamna și nu te necăji cu mine! Lumea aceasta are atâtea mistere pentru mine, iar tu trebuie să-mi fii învățător pe drumul vieții.

Ochii mei sunt încă mici, nu au văzut lumea așa cum ai văzut-o tu. Te rog, lasă-mă să aflu totul, fără să mă pedepsești pentru curiozitatea mea. Și nu mă limita inutil!

Nu te enerva când întreb prea mult, prea des și câteodată același lucru. Eu nu cunosc lumea din jurul meu și nici nu am pe altcineva în afară de tine să întreb. Fă-ți, te rog, timp și pentru mine, explicându-mi ce știi despre lumea aceasta frumoasă și fă aceasta bucuros și plin de dragoste.

Nu te teme să-mi fixezi limite și reguli. Sigur le voi respecta dacă ești consecvent în aplicarea lor. Însă dacă astăzi spui una și mâine alta, sigur voi deveni confuz și nu voi mai ști ce este interzis și ce nu.

Nu mă compara mereu cu frații mei, cu colegii mei sau cu oricine altcineva. Sunt unic și niciodată nu voi fi la fel ca alții. Sigur am și eu ceva special, fă-ți doar puțin timp și vei vedea și părțile mele bune. Eu nu voi fi pentru multă vreme copil, lasă-mă să-mi trăiesc copilăria și să mă bucur de ea. Nu îmi încărcă programul cu tot felul de lucruri care nu sunt pentru vârsta mea. Acum lasă-mă doar să mă joc!

Sufletul meu este foarte sensibil, sentimentele mele sunt încă foarte gingașe. Nu mă face mai mic decât sunt! Fii înțelegător la greșelile mele și la stângăciunile pe care le fac mereu. Dacă mă critici constant voi deveni stingher și lipsit de încredere în forțele proprii. Gândește-te: poți să-mi critici faptele, fără să mă critici ca persoană!

Respectă-mi drepturile de copil și demnitatea. Nu mă umili și nici nu folosi violența verbală sau fizică cu mine. Din asta voi învăța numai să mă ascund de tine, să mint și să-mi fie frică. La un comportament pozitiv întotdeauna voi răspunde pozitiv, deci încearcă să fii blând, iubitor și înțelegător.

Păstrează-mi sufletul curat! Nu mă lăsa să văd și să învăț lucruri rele. Tu ești modelul meu. Nu mă minți, căci o să cred că minciuna este singura cale în viață; nu folosi forța, căci o să cred că forța este ceva normal în relațiile cu ceilalți; nu mă critica, căci astfel voi învăța să judec; nu mă respinge, căci voi crede că nu mă dorești și aș putea începe să te urăsc pentru asta. Ajută-mă să învăț valorile morale: credința, adevărul, cinstea, încrederea, bunătatea, iubirea.

Tu știi că eu vin de la Dumnezeu și tot ce vine de la El nu are cum să fie “bun de nimic”. Nu mă face să mă simt vinovat pentru ceea ce sunt și pentru că nu sunt așa cum ai visat. Eu sunt copilul tău și tu ești părintele meu. Așa ne-a dat Bunul Dumnezeu unul altuia.

Acceptă-mă și iubește-mă așa cum sunt!

Sursa: www.ortodoxiatinerilor.ro

Sfaturi pentru mamele însărcinate

Să le spui mamelor să simtă cât de mult le-a cinstit Dumnezeu, care le-a învrednicit să devină mame. Din momentul în care poartă în pânțece embrionul

conceput, au o a doua viață. Să vorbească pruncului încă nenăscut și să-l mângâie, prin propriul lor pânțece, iar fătul va simți mângâierea în chip tainic.

Odată Părintele i-a spus unui pediatru:

- Să le spui mamelor să simtă cât de mult le-a cinstit Dumnezeu, care le-a învrednicit să devină mame. Din momentul în care poartă în pânțece embrionul conceput, au o a doua viață. Să vorbească pruncului încă nenăscut și să-l mângâie, prin propriul lor pânțece, iar fătul va simți mângâierea în chip tainic.

Să se roage cu multă iubire pentru el. Altminteri, nu doar copilul nou-născut, ci și fătul, simt lipsa dragostei mamei, nervii, supărarea, scârba. Astfel se provocă traume sufletelului, care îl însoțesc toată viața. Dacă mamele au simțăminte sfinte și duc o viață sfântă, își sfințesc și copilul, chiar din momentul concepției sale.

Aceleași lucruri sunt valabile și pentru tată.

(Agapie Monahul, *Flacăra dumnezeiască pe care a aprins-o în inima mea Părintele Porfirie*, Editura Bunavestire Bacău, 2005, pp. 103) Sursa: www.doxologia.ro

Timpul pierdut pe Internet

Timpul este circumscris și nu este ceva de sine stătător. Timpul este umplut de Dumnezeu. Prin urmare, la fel cum Dumnezeu Se află în tot spațiul și în toată

creatura, la fel este și în orice segment de timp. Dumnezeu este peste toate acestea: peste spațiu, peste creatură, peste timp, pentru că El le guvernează.

„Timpul este circumscris și nu este ceva de sine stătător. Timpul este umplut de Dumnezeu. Prin urmare, la fel cum Dumnezeu Se află în tot spațiul și în toată creatura, la fel este și în orice segment de timp. Dumnezeu este peste toate acestea: peste spațiu, peste creatură, peste timp, pentru că El le guvernează. Ca să vedem neputința omului în comparație cu atotputernicia dumnezeiască, să ținem cont de faptul că nici măcar cu gândul nu putem noi, ca oameni, să înconjurăm spațiul

spre a evalua mărimea lui, nici măcar creaturile care ne sunt lăsate pe pământ nu le putem număra, decât în parte, și nimeni nu-și știe timpul exact al șederii aici, în viața pământeană. Deci nu putem fi stăpâni peste spațiu, timp și creaturi decât atât cât ne permite Însuși Dumnezeu. Astfel, pentru timpul petrecut fără folos, ne vom face cu toții răspunzători în fața Dumnezeirii. Asta pentru că timpul nu este al nostru, ci al Dreptului Judecător. Dacă pentru o petrecere a timpului plăcută lui Dumnezeu vom primi răsplată, este evident că pentru o petrecere rea și plină de păcate vom da socoteală. Pierderea timpului în jocuri, dezmăț, desfrâu, ospete este un păcat tocmai prin aceea că timpul nu este în exclusivitate al nostru, ci Îi aparține lui Dumnezeu. Când ai un fel plăcut de mâncare, nu te repezi să mănânci tot din oală, așa este și cu drămuirea timpului nostru. Timpul înseamnă viață, iar cheltuirea vieții în păcate este mare urâciune. Internetul are darul de a comprima timpul. Orele zboară, minutele ți se par secunde, și tot așa. Unii sunt foarte atrași de acest miraj, considerându-l un element forte al lumii virtuale. Iar eu afirm că este elementul cel mai de plâns. Cineva va răspunde pentru timpul pierdut pe chat, prin flirturi, pe canale interzise, pe site-uri deocheate, și acela nu va fi nimeni altul decât cel care a păcătuit. Nu are rost să vorbim despre scurtimea zilelor noastre. Trăim vremuri în care medicina se află pe cele mai înalte culmi, dar mortalitatea crește continuu. Nu e zguduitor acest paradox? Datori suntem, astfel, să avem grijă de timpul nostru ca și cum am avea grijă de sănătatea noastră, și nu este nici o exagerare că, drămuind bine timpul, dăruim sănătate sufletului nostru. Dacă petrecem tot timpul în păcate, atunci se vor surpa și sufletul și trupul. Pierderea vremii pe Internet, în ceea ce generic se numește distracție, este un afront direct adus lui Dumnezeu. Dacă Internetul ar fi fost de așa mare trebuință, l-ar fi fost greu lui Dumnezeu să îl facă inginer pe Adam și aceasta să stăpânească și peste unealta asta de pierzanie? Nu se observă, oare, că, cu cât avem tehnică mai sofisticată, singurătatea se insinuează și mai mult? Asta pentru că vrem relații virtuale, camere video peste tot, lumi imaginare. Iubirea care se naște pe Internet este – aproape întotdeauna – o iubire surogat, nu o iubire deplină. Pentru că dacă dragostea servește poftelor, atunci Dumnezeu nu mai încapă în această relație. La polul opus, dacă iubirea are scopuri nobile (cum ar fi întemeierea unei familii și nașterea de prunci), atunci Dumnezeu va coborî în viața ta și vei înțelege fără prea mult efort cât de viclene sunt aceste mașinării virtuale care obișnuiesc să răpească vieții reale tot ce este mai frumos. Nelucrarea este o pedeapsă pentru cel care o adoptă. Nevoia de Dumnezeu îl va ajunge din urmă, căci oricâtă răutate ar avea omul în el, tot va ajunge la întrebarea firească dacă a făcut sau nu, în viața sa, ceva bun și pentru suflet.

(Cristian Șerban, *Internetul- Tinerii în fața provocării*, Editura Egumenița, p. 43)

Sursa: www.doxologia.ro

**CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI
"CĂTĂTORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU
PAROHIE"**

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

- cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

**LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN
PAROHIA NOASTRĂ**

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- **II și a IV Miercuri** din lună de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.
- **Sâmbătă:** pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie.
- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.
- **Duminică** și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- **I și a III Miercuri** din lună Vecernia zilei începând cu ora 16.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 17.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- **II și a IV Vineri** din lună,Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 19.00. De la ora 18.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare **Marți** începând cu ora 16.00, la Biserica parohială din Piazza Luigi Rizzo Nr.15, Pescara

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Începând din anul 2013, în cadrul parohiei noastre există programul "La mulți ani de ziua ta!".

Prin acest program, se vrea a se ajunge la unitatea parohiei, făcând ca momentele unice din viața noastră, anume serbarea zilei de naștere, să fie împărtășite și celorlalți.

În acest an fiecare dintre cei ce s-au înscris în acest program sau au săvârșit Sfinte Taine în parohia noastră, au fost sunați de ziua lor de către preotul paroh.

Se vrea ca în anii viitori să se facă o rubrică în revista parohială și pe site-ul parohial, care să amintească nouă tuturor de sărbătorii săptămânii.

Cei ce doresc să se înscrie în acest program, pot trimite un mail sau sms (vezi Contact), în care să specifice numele, prenumele persoanei sau persoanelor, numere de contact, zona de reședință și data nașterii.

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră distribuie în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

**Anul 2 N° 29, 28.09.2013. Acest număr s-a tipărit în 40 de
exemplare și se distribuie gratuit**

**BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI
CEI CONȚINĂȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCĂTULUI ESTE
MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM
SIRUL**

SLĂVĂ LI DUMNEZEV PENTRU TOATE!

